

319

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW KOMUNIKACJI, SPRAW WEWNĘTRZNYCH I OBRONY NARODOWEJ

z dnia 2 grudnia 1960 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia z dnia 27 października 1937 r. o ruchu pojazdów mechanicznych na drogach publicznych.

Na podstawie art. 5 pkt 5 i art. 26 ustawy z dnia 7 października 1921 r. o przepisach porządkowych na drogach publicznych (Dz. U. z 1921 r. Nr 89, poz. 656, z 1928 r. Nr 18, poz. 151 i Nr 23, poz. 202, z 1934 r. Nr 110, poz. 976 i z 1948 r. Nr 10, poz. 73) i art. 2 pkt 4 i 9 dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. o organizacji administracji i gospodarki motoryzacyjnej w Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. Nr 7, poz. 58) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministrów Komunikacji, Spraw Wewnętrznych i Spraw Wojskowych z dnia 27 października 1937 r. o ruchu pojazdów mechanicznych na drogach publicznych (Dz. U. z 1937 r. Nr 85, poz. 616, z 1948 r. Nr 27, poz. 186, z 1949 r. Nr 30, poz. 218 i Nr 51, poz. 389, z 1952 r. Nr 1, poz. 8, z 1953 r. Nr 14, poz. 60, z 1954 r. Nr 3, poz. 6, z 1956 r. Nr 1, poz. 2 i z 1960 r. Nr 18, poz. 110) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 54:

a) ust. 2, 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„2. Na obszarze zabudowanym kierowcom pojazdów mechanicznych zabrania się przekraczać szybkość 50 km na godzinę. Minister Komunikacji, na wniosek prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa), może zezwolić na podniesienie granicy szybkości na obszarze zabudowanym miasta na niektórych drogach (ulicach) o dobrych warunkach bezpieczeństwa ruchu drogowego — do 60 km na godzinę. W stosunku do dróg (ulic) o dobrych warunkach bezpieczeństwa ruchu drogowego na obszarze zabudowanym nie wchodzącym w skład miasta na podniesienie granicy szybkości do 60 km na godzinę może zezwolić prezydium wojewódzkiej rady narodowej.

3. Poza obszarami zabudowanymi kierowcom niżej wymienionych pojazdów zabrania się przekraczać szybkość:

- 1) autobusów, samochodów ciężarowych o ciężarze ogólnym przekraczającym 2,5 tony, pojazdów członowych (ciągniki siodłowe z naczepą) oraz samochodów osobowych z przyczepą — 70 km na godzinę,
- 2) autobusów, samochodów ciężarowych oraz ciągników drogowych, jeżeli pojazdy te ciągną przyczepę — 60 km na godzinę.

4. Kierowcom ciągników typu rolniczego zabrania się przekraczać szybkość 25 km na godzinę.”;

b) dodaje się ust. 5, 6, 7, 8 i 9 w brzmieniu:

„5. Kierowcom pojazdów mechanicznych na pełnych obręczach gumowych lub półpneumatykach oraz kierowcom pojazdów mechanicznych ciągnących pojazdy na takich obręczach zabrania się przekraczać szybkość 25 km na godzinę na obszarach zabudowanych i 40 km na godzinę — poza tymi obszarami.

6. Minister Komunikacji może pod określonymi warunkami zezwalać na przekraczanie granicy szybkości określonych w ust. 3 kierowcom niektórych pojazdów lub na poszczególnych drogach.

7. Minister Komunikacji może wprowadzić ograniczenie szybkości motocykli poza obszarami zabudowanymi do 70 km na godzinę.

8. Właściwy do spraw komunikacji organ prezydium rady narodowej prowadzący rejestrację pojazdów mechanicznych niezależnie od ograniczeń określonych w ust. 2—5 może przy rejestracji:

- 1) wprowadzać dalsze ograniczenia szybkości niektórych pojazdów mechanicznych, których właściwości takiego ograniczenia wymagają,
- 2) określać największą dopuszczalną szybkość, z jaką mogą być ciągnięte przez pojazdy mechaniczne przyczepy, których cechy konstrukcyjne lub przeznaczenie takiego ograniczenia wymagają.

9. Granice szybkości ustalone dla poszczególnych pojazdów na podstawie ust. 6 i 8 powinny być uwidocznione z tyłu na takim pojeździe mechanicznym lub przyczepie, z wyjątkiem wojskowych pojazdów mechanicznych i przyczep. Szczegółowe wytyczne w tym zakresie wyda Minister Komunikacji.”;

2) § 81 otrzymuje brzmienie:

„§ 81. Przepisy dotyczące szybkości ruchu dla samochodów ciężarowych i ciągników (§ 54) mają odpowiednie zastosowanie do pociągów drogowych, z tym zastrzeżeniem, że szybkość ruchu pociągu drogowego nie może przekraczać 40 km na godzinę.”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Komunikacji: *J. Popielas*Minister Spraw Wewnętrznych: *W. Wicha*Minister Obrony Narodowej: w z. *J. Bordziłowski*

320

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO

z dnia 21 listopada 1960 r.

zmieniające rozporządzenie z dnia 21 listopada 1959 r. w sprawie obrotu mięsem pochodzącym z uboju gospodarczego.

Na podstawie art. 4 ust. 3 i 4 ustawy z dnia 10 lutego 1949 r. o obrocie zwierzętami gospodarskimi i produktami uboju oraz o ich przetwórstwie (Dz. U. z 1949 r. Nr 21, poz. 135 oraz z 1952 r. Nr 44, poz. 300) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 21 listopada 1959 r. w sprawie obrotu mięsem pocho-

dzącym z uboju gospodarczego (Dz. U. Nr 70, poz. 445) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 7 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Producent rolny może sprzedawać mięso wieprzowe, wołowe, cielęce, baranie, słoninę, sadło, podroby i jelita.”;

2) § 26 otrzymuje brzmienie:

- „§ 26. 1. GS uprawnione są do zakupu mięsa z uboju gospodarczego (§ 2) w przypadku niesprzedania przez producenta mięsa konsumentom indywidualnym (§ 25) oraz w przypadku zaoferowania przez producenta sprzedaży takiego mięsa bezpośrednio po uboju zwierząt rzeźnych dokonywanym przez GS na zlecenie producenta.
2. Zakup przez GS mięsa z uboju gospodarczego nie sprzedanego przez producenta konsumentom indywidualnym może odbywać się wyłącznie na terenie działalności GS na targowiskach lub w siedzibie GS (w masarniach lub pomieszczeniach, które posiadają odpowiednie warunki do przyjmowania, przerobu oraz przechowywania mięsa). Zakup ten może być dokonywany dopiero po zakończeniu sprzedaży mięsa przez producentów rolnych bezpośrednio indywidualnym konsumentom (§ 41).
3. Zakup mięsa zaoferowanego przez producenta GS do sprzedaży bezpośrednio w rzeźni lub masarni stanowiącej gminny punkt uboju gospodarczego — niezależnie od spełnienia innych warunków określonych w rozporządzeniu — może dotyczyć:
- 1) tylko mięsa ze zwierząt poddanych ubojowi i zbadanych w tym punkcie uboju,
 - 2) mięsa tylko w elementach kulinarnych — przy czym zakup może nastąpić tylko w dniu uboju, a rozbiór kulinarny mięsa — w punkcie, w którym dokonano uboju.
4. Zabronione jest zakupywanie przez GS w skupu zdecentralizowanym żywca oraz tusz i półtuszy zwierzęcych.
5. W przypadku sprzedaży przez producenta mięsa bezpośrednio po uboju (ust. 3) nie ma zastosowania przepis § 6 ust. 2.
6. Przy zakupie przez GS mięsa z uboju gospodarczego nie sprzedanego konsumentom indywidualnym producent powinien przedstawić kwit wagowy (§ 24 ust. 2), a przy zakupie bezpośrednio po uboju — zaświadczenie, o którym mowa w § 9. Dokumenty te GS odbiera i załącza do swojej dokumentacji zakupu.”;
- 3) § 29 otrzymuje brzmienie:
- „§ 29. GS obowiązane są prowadzić oddzielne kartoteki w celu ewidencjonowania zakupów mięsa dokonywanych w sposób określony w § 26 ust. 2 oraz w ust. 3.”;
- 4) w § 49 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:
- „2. Powiatowe związki gminnych spółdzielni „Samopomoc Chłopska” zobowiązane są do składania właściwym w sprawach handlu organom prezydium powiatowych rad narodowych miesięcznych sprawozdań z zakupu mięsa przy uboju zwierząt rzeźnych na zlecenie producenta rolnego według wzoru Głównego Urzędu Statystycznego.”;
- 5) tytuł rozdziału X rozporządzenia otrzymuje brzmienie:
- „X. Przestrzeganie higieny przy sprzedaży mięsa z uboju gospodarczego na targowiskach.”
- § 2. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie miesiąca od dnia ogłoszenia.

Minister Handlu Wewnętrznego: M. Lesz

Reklamacje z powodu niedoręczenia poszczególnych numerów wnosic należy do Administracji Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów (Warszawa, ul. Krakowskie Przedmieście 50) w terminie 10 do 15 dni po otrzymaniu następnego kolejnego numeru.

Opłata za prenumeratę Dziennika Ustaw wynosi: rocznie 75.— zł, półrocznie 45.— zł.
Opłata za prenumeratę załącznika do Dziennika Ustaw wynosi rocznie 45.— zł, półrocznie 27.— zł.

Prenumeratę można zgłaszać tylko na okres roczny (od I II) lub na okres półroczny (od I I i od I VII). Opłata powinna być uiszczona co najmniej na miesiąc przed okresem prenumeraty, a więc za okres roczny lub za I półrocze — do dnia 30 listopada, za II półrocze — do dnia 31 maja. Do abonentów, którzy opłacą prenumeratę po tych terminach, wysyłka pierwszych numerów dokonana zostanie z opóźnieniem. Jednostki na rozrachunku gospodarczym i inni abonenci powinni dokonać wpłat za prenumeratę na konto Narodowego Banku Polskiego, Oddział IV Miejski, Warszawa, nr 1528-91-903, cz. 3, dz. 5, rozdz. 19. Rachunków za prenumeratę nie wystawia się. Na odcinku wpłaty należy podać dokładną nazwę instytucji (bez skrótów), nazwę i numer doręczającego urzędu pocztowego (jak Warszawa 10, Poznań 3 itp.), powiat, ulicę, nr domu, nr skrytki pocztowej oraz ilość zamawianych egzemplarzy Dziennika Ustaw.

Pojedyncze egzemplarze Dziennika Ustaw nabywać można w Administracji Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, Warszawa, Krakowskie Przedmieście 50, w punktach sprzedaży w Warszawie: „Dom Książki”, Księgarnia Prawno-Ekonomiczna, ul. Nowy Świat 1, kiosk „Domu Książki” w gmachu sądów al. Gen. Świerczewskiego 127, w kasach Sądów Wojewódzkich w: Białymstoku, Katowicach, Koszalinie, Łodzi, Opolu, Rzeszowie, Wrocławiu i Zielonej Górze, oraz w kasach Sądów Powiatowych w: Bydgoszczy, Bytomiu, Cieszynie, Częstochowie, Gdańsku, Gdyni, Gliwicach, Gnieźnie, Jeleniej Górze, Kaliszu, Kielcach, Krakowie, Lublinie, Nowym Sączu, Olsztynie, Ostrowie Wlkp., Poznaniu, Przemysłu, Raciborzu, Radomiu, Szczecinie, Tarnowie, Toruniu i Zamościu.

Redakcja: Urząd Rady Ministrów — Biuro Prawne, Warszawa, al. Ujazdowskie 1/3.
Administracja: Administracja Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, Warszawa, ul. Krakowskie Przedmieście 50.

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów w Zakładach Graficznych „Tamka”, Warszawa ul. Tamka 3.